

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvacet tři

Jeff Pippenger

2026-01-04

Číslo dvacet tři

Ve článku dvacet dva jsem napsal: „Potom je v jedenácté kapitole rodokmen vyvoleného lidu představen deseti jmény od Šéma k Abramovi. Jedenáctá kapitola je příběhem babylónské věže, ale také rodokmenem vyvoleného lidu, jak je zastoupen Abrahamem. Jedenáctá kapitola uvádí vyvolený lid, který měl vstoupit do trojí smlouvy s Bohem. Třetím a posledním krokem byla oběť Izáka ve dvacáté druhé kapitole. Kapitola „jedenáct“ je počáteční alfou a kapitola „dvacet dva“ je závěrečnou omegou. Víra potřebná k tomu, aby člověk slyšel Boží hlas ve významu jmen, se nijak neliší od víry potřebné k tomu, aby slyšel Jeho hlas v číslování Jeho Slova.“

Jedenáctá kapitola představuje smlouvu Kainovu a smlouvu Abelovu. V průběhu let jsme opakovaně ukazovali, že prorocké charakteristiky babylónské věže představují padělanou smlouvu. Po potopě došlo ke změně dispensací: před potopou se uctívalo u brány Edenu, po potopě pak mělo uctívání probíhat u oltáře. Oltář měl přesně stanovené biblické požadavky. Musel být vystaven z přírodního kamene, bez jakéhokoli lidského osekávání či tesání kamene. Musel být kamenem na kameni, bez malty.

Účelem věže bylo učinit Nimrodovým stoupcům jméno, které představuje charakter. Ve věži vidíme člověka, jak se pokouší spasit sám sebe a povyšovat se jako bohové nebe. Věž je symbolem církve, která se domnívá, že se může spasit sama a že má být povýšena, jako to činí deset králů v Žalmu 83, když při zlé konfederaci biblického prorockví, k níž dochází při nedělním zákoně, vyvyšují papežskou hlavu.

Píseň aneb žalm Asafův. Bože, nemlč; nebuď zticha a nezůstávej nečinný, Bože. Neboť hle, tvoji nepřátelé se bouří a ti, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu. Žalmy 83,1.2.

Svět byl právě zničen Noemovou potopou a důvodem, proč Bůh vymezil uzavření doby milosti pro předpotopní svět, bylo to, že myšlení člověka se ustavičně ubíralo ke zlému. Bible hovoří o jednotě různými způsoby, z nichž jedním je vidět „tváří v tvář“. Mohou jít dva spolu, nejsou-li zajedno?

Prosím vás pak, bratří, skrze jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni mluvili stejně a aby mezi vámi nebyly roztržky, nýbrž abyste byli dokonale sjednoceni v téže myslí a v témž úsudku. 1 Korintským 1,10.

Když Bůh při soudu nad Nimrodovým královstvím zmátl jazyk, ukazuje to, že před tímto zmatením byli všichni v jednotě, a proto měli všichni tentýž charakter, a tímto charakterem bylo náboženství založené na lidských skutcích — na rozdíl od těch, kteří jsou v téže kapitole představeni Abrahamem. Šém byl věrnou duší v době Nimrodově. Historikové poukazují na Šéma jako na toho, kdo zabil Nimroda, mocného vzbouřence před Hospodinem. Tento bod ob stojí i bez

domněnek historiků, neboť Šém je mužem smlouvy, který odvozuje svou krev od Noema, muže smlouvy, který odvozuje svou krev zpět k Sétovi, dalšímu muži smlouvy, jenž vstoupil do dějin smlouvy, aby nahradil svého bratra Ábela, který byl dalším mužem smlouvy a přímým potomkem Adama.

Jedenáctá kapitola knihy Genesis představuje veliký spor mezi Kristem a satanem v kontextu smlouvy života a smlouvy smrti. Nimrod představuje velikého lovce před Hospodinem, neboť představuje církev, která má mnoho stoupenců. Abram skrze Šéma představuje církev, která má jen málo stoupenců. Šém byl mužem smlouvy v době, kdy Nimrod stavěl svou věž, avšak obě smlouvy v jedenácté kapitole nejsou znázorněny Šémem a Nimrodem, nýbrž Nimrodem a Abrahamem. Pavel toto prorocké pravidlo jasně označuje.

Nebo tento Melchisedech, král Sálemu, kněz Nejvyššího Boha, který vyšel vstříc Abrahamovi, když se vracel po pobití králů, a požehnal mu; jemuž Abraham také dal desátek ze všeho; jenž se nejprve podle výkladu jména nazývá Král spravedlnosti a potom také Král Sálemu, to jest Král pokoje; bez otce, bez matky, bez rodokmenu, nemající ani počátek dnů, ani konec života, nýbrž připodobněn Synu Božímu, zůstává knězem navždy. Pohleďte tedy, jak veliký byl tento muž, jemuž i patriarcha Abraham dal desátek z kořisti.

A vpravdě ti ze synů Léviho, kteří přijímají úřad kněžství, mají podle zákona přikázání vybírat od lidu desátky, totiž od svých bratrů, ačkoli vyšli z Abrahamových beder:

Avšak ten, jehož původ se od nich neodvozuje, přijal desátky od Abrahama a požehnal tomu, který měl zaslíbení. A bez jakéhokoli odporu menší bývá požehnan od většího. A zde přijímají desátky lidé, kteří umírají; tam je však přijímá ten, o němž se vydává svědectví, že žije. A, smím-li tak říci, také Lévi, který přijímá desátky, dal desátky v Abrahamovi. Neboť byl ještě v bedrech svého otce, když se s ním setkal Melchisedech. Židům 7,1–10.

V tématu Melchisedecha se nachází velmi mnoho přítomné pravdy, avšak já pouze poukazuji na to, že Pavel přímo učí, že prorocké charakteristiky mužů smlouvy — a tím mám na mysli muže i ženy v inspirovaném svědectví, jejichž biblické svědectví označuje mezník v prorocké linii Boží smlouvy s lidstvem. Pavel učí, že Melchisedech, který žil před ustanovením levitského kněžství na Sinaji, a tedy více než čtyři sta let předtím, než levitské kněžství existovalo, přijal desátek od Léviho. Aby někdo mohl náležet k levitskému kněžství, musel být Levita, který mohl prokázat svůj pokrevní původ od Léviho. Melchisedech nemohl doložit, že jeho původ pocházel z linie Léviho, neboť Lévi se ještě nenarodil.

Linie proroctví, která představuje Boží smlouvu s Adamem a Evou, jsou ve skutečnosti dvě smlouvy. První byla smlouvou života s jednoduchou zkouškou. Po pádu a po neúspěšně vykonané zkoušce zahrnovala následující smlouva krev beránka, aby bylo poskytnuto odění. Poté následovala Boží smlouva s lidstvem, znázorněná duhou, Noem a bohoslužbou u oltáře. Pak přišla jedenáctá kapitola Genesis, kde začala Boží smlouva s vyvoleným lidem, který měl být nazván Hebreji. V každém z těchto příběhů jsou biblické postavy muži či ženy smlouvy.

V jedenácté kapitole Genesis je představen počátek smlouvy života s vyvoleným lidem; a je představen právě tam, kde Nimrod zakládá smlouvu smrti, znázorněnou cihlami a maltou, jež byly

padělkem neotesaných kamenů a absence malty, představovaných oltářem. Sestra Whiteová nás informuje, že oltář představuje Krista; proto Nimrodovo náboženství, které je padělaným náboženstvím, představuje padělaného Krista.

I řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel a dobře je vypalme. A měli cihly místo kamene a asfalt měli místo malty. Genesis 11,3.

A postavíš-li mi oltář z kamene, nevystavíš jej z tesaných kamenů; neboť pozvedneš-li na něj svůj nástroj, poskvrníš jej. Exodus 20,25.

„Jsme v nebezpečí, že budeme směřovat posvátné s obyčejným. Ve svém úsilí máme používat svatý oheň od Boha. Pravým oltářem je Kristus; pravým ohněm je Duch svatý. To je naše inspirace. Jen tehdy, když Duch svatý člověka vede a řídí, je bezpečným rádcem. Odvrátíme-li se od Boha a od Jeho vyvolených, abychom se dotazovali u cizích oltářů, bude nám odpovězeno podle našich skutků.“ Selected Messages, kniha 3, 300.

Mimo jiných pravd je jedním z ponaučení, které je prorocky odvozeno z jedenácté kapitoly Genesis, to, že představuje počátek jedné prorocké linie. Noemova potopa označuje prorocké oddělení. Když Noe opustil archu, měl nastat nový způsob uctívání, a způsob uctívání vždy vytváří dvě třídy ctitelů, jak je to předloženo v dějinách Kaina a Ábela. Jedenáctá kapitola Genesis je nový svět, s počáteční historií, která se stává základním příběhem závěrečné historie, když Boží lid smlouvy posledních dnů během krize nedělního zákona povolává dělníky jedenácté hodiny z Babylóna. Nimrod je člověkem hříchu během krize nedělního zákona a Šém, jímž je Abraham, je mužem Božím v téže krizi. Rozptýlení a zmatení jazyků v jedenácté kapitole Genesis začalo krátce poté, co Noe opustil archu. Tématem jedenácté kapitoly jsou dvě smlouvy a příběh dospívá ke svému závěru, když je ve dvacáté druhé kapitole předložen třetí krok abrahámovské smlouvy.

Jedenáctá kapitola je alfa-historií linie Abrahamovy, která dosahuje své omega-historie ve dvacáté druhé kapitole. Úvodní příběh o Nimrodově Babelu a závěrečný příběh o obětování Izáka oba představují konečný soud nad lidstvem. Tato linie začíná u Nimrodovy věže a sahá až k obětování Izáka a vrcholí dvěma protikladnými oběťmi. Nimrodova oběť přijímá Boží výkonný soud a Abrahamův soud přijímá Boží požehnání. Nimrod je alfou jedenácté kapitoly a Abraham je omegou dvacáté druhé kapitoly. Omega je vždy větší, nejméně dvaadvacetkrát podle hebrejské abecedy, a moc projevená ve zmatení jazyků a rozptýlení národů po celé zemi byla dalece překonána mocí kříže. Nimrodova věž představuje Dvojčata z 11. září a obětování Izáka představuje nedělní zákon.

Linie smlouvy s vyvoleným lidem začíná symbolem čísla jedenáct a končí symbolem čísla dvacet dva. Tato linie končí při uzavření doby milosti v alfa dějinách Nimroda i v omega dějinách Abrahamových. Samotné dějiny Nimroda a Abrahama jsou předloženy v první knize Bible a jsou zasazeny do kontextu sbírání trosek po zcela nedávném zničení při Noemově potopě. V první knize Bible podává obraz dvou smluv dvě svědectví, která představují uzavření doby milosti v linii od jedenácté kapitoly až po dvacátou druhou.

Kdo činí nepravost, ať činí nepravost ještě; a kdo je poskvrněný, ať je poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať činí spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,11.

Nimrod zůstává nespravedlivý a poskvrněný a Abraham zůstává spravedlivý a svatý, jak je to označeno v alfě Genesis 11–22 a také v ómegě Zjevení 22,11. Těsně před uzavřením doby milosti je ve verši 10 vysloveno prohlášení, aby nebyla zapečetěna slova proroctví této knihy. Těsně před uzavřením doby milosti má být hned v následujícím verši ve Zjevení proroctví, které má být odpečetěno. Dva verše po verši jedenáctém Kristus poskytuje klíč k odpečetění tohoto proroctví.

I řekl mi: „Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať dále činí nepravost; a kdo je poskvrněný, ať dále zůstává poskvrněný; a kdo je spravedlivý, ať dále koná spravedlnost; a kdo je svatý, ať se dále posvěcuje. A hle, přijdu brzy a má odplata je se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo.“

Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Zjevení 22,10–13.

Dvacátá druhá kapitola je závěrečnou kapitolou celé Bible, a klíčem k otevření proroctví ve Zjevení, které je zapečetěno, je zásada, kterou Kristus v první kapitole Zjevení označil nade vše ostatní. První kapitola odpovídá prvnímu písmenu hebrejské abecedy a dvacátá druhá poslednímu. Ve verších devět až jedenáct první kapitoly se Jan představuje a označuje Krista jako Alfu i Omegu.

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník soužení, království i trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. V den Páně jsem byl v Duchu a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který říkal: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu a do Smyrny a do Pergamu a do Thyatir a do Sard a do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1:9–11.

Ve verši jedenáct je Jan na Patmu, avšak ve verši dvanáct se obrací a od té chvíle se nachází v nebeské svatyni. Ve verších 9–11 tedy nalézáme Janovo svědectví, které ztotožňuje Ježíše jako Alfu i Omegu, což o sobě Ježíš již sám prohlásil ve verši 8:

Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, který jest, který byl a který přichází, ten Všemohoucí. Zjevení 1,8.

V osmém verši Jan zapisuje to, co slyšel Krista říkat o sobě samém. V devátém až jedenáctém verši pak mluví Jan sám o sobě. To představuje v prvních jedenácti verších dvě svědectví, která označují Krista jako Alfu a Omegu. Devátý až jedenáctý verš představují samostatný myšlenkový celek. Ačkoli jsou spojeny s celou kapitolou, v těchto verších Jan mluví sám o sobě, zatímco ve verších čtyři až osm Jan mluví za Božství k Jeho církvím. Verš čtyři začíná myšlenkový celek, který končí ve verši osm. To je patrné z úvodních charakteristik Krista, který byl a jest a který má přijít, jež jsou uvedeny ve verši čtyři a pak znovu ve verši osm.

Jan sedmi církvím, které jsou v Asii: milost vám a pokoj od Toho, který jest a který byl a který přichází; a od sedmi Duchů, kteří jsou před jeho trůnem; a od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země. Tomu, který si nás zamiloval a umyl nás od našich hříchů svou vlastní krví a učinil nás králi a kněžími Bohu a svému Otci, tomu buď sláva i panství na věky věků. Amen. Hle, přichází s oblaky; a uzří jej každé oko, i ti, kteří jej

probodli; a budou nad ním naříkat všechna pokolení země. Ano, amen.

Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, který jest, který byl a který přichází, Všemohoucí. Zjevení 1,4–8.

První tři verše první kapitoly předkládají zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, neboť třetí verš říká: „ten čas je blízko.“ „Ten čas je blízko“ je totožné prohlášení s desátým veršem dvacáté druhé kapitoly, který praví: „nezapečet’uj slova proroctví této knihy, neboť ten čas je blízko.“ Proroctvím, které je odpečetěno, je Zjevení Ježíše Krista.

Čtvrtý verš zahajuje odpečetění a čtvrtý verš začíná Janovým svědectvím: „Já Jan“, a potom v osmém verši se sám identifikuje Kristus. Lidský svědek v prvním z těchto pěti veršů a božský svědek na konci. Čtvrtý verš označuje nebeského Otce jako toho, „který jest, a který byl, a který přichází“. Osmý verš označuje Krista jako toho, „který jest, a který byl, a který přichází“.

Klíčem k odpečetění Zjevení Ježíše Krista je princip alfa a omega. Jako první a poslední Kristus zároveň existuje v přítomnosti, ačkoli byl v minulosti a bude v budoucnosti. Skutečnost, že Ježíš i Otec jsou oba Bohem, který byl, který jest a který má přijít, je dalším představením Krista jako Alfy a Omegy. On je Alfa i Omega, První i Poslední, Počátek i Konec, a byl na počátku a bude na konci. „Klíče“ království, které jsou dány církvi v Cesareji Filipově, jsou také oním „klíčem“, vloženým na Eliakímovo rameno v Izajáši 22,22. Alfou knihy Zjevení je první kapitola a omegou je kapitola dvacátá druhá, a tak v kapitolách Zjevení nalézáme celou hebrejskou abecedu. Třináctá kapitola představuje vzpuru Spojených států a poté i světa. První kapitola představuje Krista jako Alfou a Omegu a dvacátá druhá kapitola ztotožňuje tutéž pravdu, avšak ve spojitosti s odpečetěním zmíněným v první kapitole. První, třináctá a dvacátá druhá kapitola představují tři hebrejská písmena, která společně tvoří slovo „pravda“.

Ve dvacáté třetí kapitole Matoušova evangelia Ježíš vynáší osm běd nad farizeji a saduceji. V posledním verši dvacáté druhé kapitoly skončilo Kristovo střetnutí s hašteřivými Židy hádankou o Davidovi, hádankou, kterou lze vyřešit jedině tehdy, rozumíte-li principu alfy a omegy.

Když se farizeové sešli, Ježíš se jich otázal: „Co soudíte o Kristu? Čí je syn?“

Řekli Mu: „Syn Davidův.“

Řekl jim: Jak tedy David v Duchu nazývá jej Pánem, když praví: „Pán řekl mému Pánu: Sed’ po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou“? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jak je jeho synem?

A nikdo mu nebyl s to odpovědět ani slovem; ani se již od toho dne nikdo neodvážil klást mu další otázky. Matouš 22,41–46.

Závěr dvaadvacáté kapitoly určuje mezník dějin smlouvy. Také Jeremjáš se zabývá touto linií pravdy:

Slovo, které se stalo Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: Postav se v bráně Hospodinova domu a hlásej tam toto slovo a řekni: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni judští, kteří vcházíte těmito branami, abyste se klaněli Hospodinu. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Napravte

své cesty i své skutky, a dám vám přebývat na tomto místě. Nedůvěřujte lživým slovům, která říkají: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest toto.

Nebo jestliže opravdu napravíte své cesty i své skutky; jestliže opravdu budete vykonávat soud mezi člověkem a jeho bližním; nebudete utiskovat cizince, sirotka a vdovu a nebudete na tomto místě prolévat nevinnou krev ani chodit za jinými bohy ke své vlastní záhubě: tehdy způsobím, abyste přebývali na tomto místě, v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, od věků až na věky. Hle, spoléháte na klamná slova, která nemohou prospět. Cožpak budete krást, vraždit a cizoložit, křivě přísahat, pálit kadidlo Bálovi a chodit za jinými bohy, které neznáte, a pak přijdete a postavíte se přede mnou v tomto domě, který se nazývá mým jménem, a řeknete: Jsme vysvobozeni, abychom páchali všechny tyto ohavnosti?

Cožpak se v očích vašich stal tento dům, který je nazván mým jménem, doupětem lotrů? Hle, i já jsem to viděl, praví Hospodin. Ale nyní jděte na mé místo, které bylo v Šílu, kde jsem na počátku položil své jméno, a vizte, co jsem s ním učinil pro ničemnost svého lidu Izraele.

A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a mluvil jsem k vám, časně vstává a promlouvá, ale neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto učiním tomuto domu, který se nazývá mým jménem a v nějž doufáte, i místu, které jsem dal vám a vašim otcům, tak, jak jsem učinil Šílu. A zavrhnou vás od své tváře, jako jsem zavrhl všechny vaše bratry, celé potomstvo Efraimovo. Proto se nemodli za tento lid, ani za ně nepozdvihuj křik ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej; neboť tě nevyslyším. Jeremiáš 7,1–16.

Jeremiášovi bylo řečeno, aby se nemodlil za dávný Izrael, neboť dospěli k bodu, z něhož není návratu, stejně jako hašteřiví Židé na konci dvacáté druhé kapitoly. Když byl Mojžíš (muž smlouvy) postaven před Boží rozhodnutí zničit vyvolený lid smlouvy, přimlouval se modlitbou. V sedmé kapitole je Jeremiášovi řečeno, aby se nemodlil za tentýž lid smlouvy. Prorocké dějiny Šíla jsou označeny za důkaz „řádek za řádkem“ toho, že Bůh zavrhuje vyvolený lid smlouvy, když jejich hřích dospěje do nevykupitelného stavu, jak je to vyjádřeno v jediném verši.

Efraim přilnul k modlám: nechte ho být. Ozeáš 4,17.

V dějinách smlouvy je bod, v němž Bůh ukončuje svůj smluvní vztah, určitou zvláštní značkou na cestě. Odmítnutí zprávy Jozua a Káleba, jež označuje desátou zkoušku, je dalším příkladem. O několik kapitol později je Jeremiášovi rovněž řečeno, aby se za tento lid nemodlil.

Proto se za tento lid nemodli, nepozvedej za ně volání ani modlitbu; neboť je nevyslyším v čase, kdy ke mně budou volat pro své soužení. Jeremiáš 11,14.

V sedmé kapitole je vyvržení Laodicejských při nedělním zákonu, jak je znázorněno symbolikou Šíloachu, a určuje, co „učiní“ v blízké budoucnosti.

Proto naložím tomuto domu, který je nazván mým jménem, v nějž skládáte svou důvěru, i tomuto místu, které jsem dal vám i vašim otcům, tak jako jsem naložil Šílu. A zavrhnou vás od své tváře, jako jsem zavrhl všechny vaše bratry, celé sítě Efraimovo. Proto se nemodli za tento lid ani za ně nepozvedej křik ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej; neboť tě nevyslyším. Jeremiáš 7,14–16.

V jedenácté kapitole se příkaz nemodlit vztahuje ke strachu, který přemůže Laodicejské, až se ocitnou v době soužení následující po nedělním zákoně. Strach, který zakusí, je zasazen do dějin jejich odmítnutí smlouvy.

Slyšte slova této smlouvy a mluvte k mužům judským a k obyvatelům Jeruzaléma; a řekneš jim,

Toto praví Panovník Hospodin Izraele;

Proklet buď muž, který neuposlechne slov této smlouvy, kterou jsem přikázal vašim otcům v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, ze železné pece, a řekl jsem: Poslouchejte můj hlas a čiňte je podle všeho, co vám přikazuji; a budete mým lidem a já budu vašim Bohem, abych splnil přísahu, kterou jsem přísahal vašim otcům, že jim dám zemi oplývající mlékem a medem, jako je tomu dnes.

I odpověděl jsem a řekl: Staň se tak, ó Pane. Potom mi Hospodin řekl:

Vyhlásuj všechna tato slova v judských městech i na ulicích Jeruzaléma a rei: Slyšte slova této smlouvy a čiňte je. Neboť jsem důrazně napomínal vaše otce ode dne, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, až do tohoto dne, časně vstáváje a napomínaje, řka: Poslouchejte můj hlas. Ale neposlechli ani nenaklonili své ucho, nýbrž každý chodil podle zatvrzelosti svého zlého srdce; proto na ně uvedu všechna slova této smlouvy, kterou jsem jim přikázal zachovávat, ale nezachovávali ji.

I Hospodin mi řekl: Mezi judskými muži a mezi obyvateli Jeruzaléma bylo shledáno spiknutí. Navrátili se k nepravostem svých otců, kteří odmítali slyšet má slova; a chodili za jinými bohy, aby jim sloužili. Dům Izraele i dům Judův porušily mou smlouvu, kterou jsem uzavřel s jejich otci.

Proto takto praví Hospodin: Hle, uvedu na ně zlo, jemuž nebudou moci uniknout; a ačkoli ke mně budou volat, nevyslyším je. Tehdy půjdou judská města i obyvatelé Jeruzaléma a budou volat k bohům, jimž pálí kadidlo; ti je však nijak nezachrání v čase jejich soužení. Neboť podle počtu tvých měst byli tvoji bohové, Judy; a podle počtu ulic Jeruzaléma jste zřídili oltáře té hanebnosti, oltáře k pálení kadidla Baalovi.

Proto se nemodli za tento lid a nepozdvihuj za ně úpěnlivý křik ani modlitbu; neboť je nevyslyším v čase, kdy ke mně budou volat pro své soužení. Jeremjáš 11,1–14.

Vzkříšení kandidátů, kteří mají být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, je označeno ve Zjevení 11,11; a jejich konečné shromáždění je označeno v Izajáši 11,11; a vnější linie draka, šelmy a falešného proroka je označena v Danielovi 11,11; soud nedělního zákona nad koukolem je označen v Ezechieli 11,11 a trest a strach, které přicházejí na pošetilé panny, jsou označeny v Jeremjášovi 11,11.

Příkaz nemodlit se za tento lid je mezníkem v posledních verších Matouše, kapitoly dvacet dva, a kapitola dvacet tři označuje osm béd nad adventismem. Kapitola dvacet tři je buď 22. říjen 1844, anebo nedělní zákon. Oba tyto mezníky jsou naplněním manželství a manželství je mezi nevěstou a ženichem, kteří se spojují v jedno tělo. Dovršení manželství představuje smíření, neboli

„sjednocení v jedno“. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu a On stvořil muže a ženu. Jejich potomstvo je znázorněno dvaceti třemi chromozomy od muže a dvaceti třemi od ženy. Dohromady jejich čtyřicet šest chromozomů tvoří chrám. Každý jednotlivec je chrámem, neboť což nevíte, že jste chrámem Páně?

Dovršení manželství, když se ti dva stanou jedním, je spojením dvou chrámů o třiadvaceti, aby vytvořily jeden chrám o šestačtyřiceti. Kristus je ten, kdo staví chrám, a svou církev buduje jako ženský chrám, který se má spojit s Jeho mužským chrámem. Toto spojení nastává tehdy, když je lidský chrám sjednocen s Božským ve svatyni svatých Božího chrámu. „Třiadvacet“ je symbolem zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a toto dílo začalo na konci proroctví o dvaadvaceti stech letech. Matouš 23 je výrokem proti laodicejským adventistům sedmého dne, kteří jsou padělkem sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Sto čtyřicet čtyř tisíc jsou osmým, který je ze sedmi, a jsou těmi, kdo jsou vzkříšeni osmého dne, a jsou osmi dušemi v Noemově arše, jsou osmi potomky Seta a pečeť na jejich čelech byla předobrazena obřízkou, která se vykonávala osmého dne. Jsou to kněží, kteří jsou pomazáni ke službě osmého dne, a vyhlášení osmi béd nad adventismem ve dvacáté třetí kapitole je vyhlášením proti padělané osmě.

Vyřčení běda nad pošetilými pannami předchází zapečetění Božího lidu v závěrečném verši dvacáté druhé kapitoly. Dvacátá druhá kapitola odpovídá dvacáté druhé kapitole v Genesis, neboť první kniha Starého zákona je předobrazem první knihy Nového zákona. V samém středu proročké linie od Matouše jedenáct až po dvacátou druhou kapitolu, která představuje dvanáct kapitol, a šestou z těchto dvanácti kapitol je kapitola šestnáctá, kde bylo jméno Šimona Barjony změněno na Petra.

A pravím tobě také, že ty jsi Petr, a na této skále vzdělám církev svou; a brány pekla ji nepřemohou. Matouš 16,18.

V Matoušovi 11 až 22 je 459 veršů. Prostředním veršem je verš sedmnáctý v šestnácté kapitole, avšak tento verš nelze oddělit od veršů osmnáctého a devatenáctého, neboť tvoří jediný výrok.

I Ježíš mu odpověděl a řekl: Blaze tobě, Šimone Barjona, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále vzdělám svou církev; a brány pekla ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,17–19.

Samotný střed kapitol jedenáct až dvacet dva tvoří základní smluvní výrok křesťanství. V tomto výroku je Šimonovo jméno změněno na Petr, což; když použijete číselnou pozici, kterou zaujímá každé písmeno anglické abecedy; například „a“ je jedna a „z“ je dvacet šest — zjistíte, že „p“ je 16, „e“ je 5 a „t“ je 20 a další „e“ je 5 a „r“ je 18. Když vynásobíte 16 X 5 X 20 X 5 X 18, vyjde 144 000, a odkaz na změnu Petrova jména, symbol smluvního vztahu, se nachází v kapitole 16, verši 18, a první písmeno jména Petr je číslo 16 a poslední písmeno je číslo 18. To vše se nachází ve středu dvanácti kapitol, které začínají symbolem jedenáct a končí symbolem dvacet dva.

Tato linie se nachází také v jedenácté až dvacáté druhé kapitole knihy Genesis a v této linii je 305 veršů, což určuje sedmnáctou kapitolu a jedenáctý verš jako střed této linie. Tato linie dvanácti kapitol první knihy Starého zákona označuje smlouvu s Abrahamem a představuje linii alfa, která se setkává s linií omega ve stejných kapitolách první knihy Nového zákona. Střed linie omega v Matoušovi je vrcholným bodem smluvního vztahu sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou znamením smlouvy, jež je vyzdviženo při nedělním zákonu. Středový verš linie Genesis označuje nejen středový verš, nýbrž také druhý neboli prostřední krok trojí smlouvy s Abrahamem a stejně významně i znamení smlouvy.

Obřezete tělo své předkožky; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Genesis 17,11.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Potom, když smetal prach a smetí, falešné drahokamy a padělané mince, všechno se zvedlo a jako oblak vyšlo oknem, a vítr to odnesl pryč. V tom shonu jsem na okamžik zavřel oči; když jsem je otevřel, všechnen odpad byl pryč. Vzácné drahokamy, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely v hojnosti rozptýleny po celé místnosti.

„Poté položil na stůl schránku, mnohem větší a krásnější než ta předchozí, a po hrstech shromáždil klenoty, diamanty i mince a vyhazoval je do schránky, až nezůstal ani jediný, ačkoli některé z diamantů nebyly větší než špička špendlíku.

„Poté mě vyzval, abych „přišel a viděl“.

„Pohlédla jsem do schránky, ale můj zrak byl oslněn tím pohledem. Zářily desetinásobkem své dřívější slávy. Myslela jsem, že byly vydrhnuty v písku nohama těch bezbožných osob, které je rozházely a pošlapaly v prachu. Byly ve schránce uspořádány v nádherném pořádku, každá na svém místě, bez jakékoli patrné námahy muže, který je tam vložil. Vykřikla jsem samou radostí, a ten výkřik mě probudil.“ Early Writings, 83.

„Příchod Páně odsouváte příliš daleko. Viděla jsem, že pozdní déšť přichází [tak náhle jako] půlnoční volání, a s desetinásobnou mocí.“ Spalding and Magan, 5.

Ve všech otázkách moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král dotazoval, shledal je desetkrát lepšími než všechny mágy a hvězdopravce, kteří byli v celém jeho království. Daniel 1,20.